

MÙA GIÁNG SINH VÀ THÁNH THIÊN THẦN BẢN MỆNH

Câu chuyện xảy ra vào Mùa Giáng Sinh năm 1993, vào một ngày có trận bão tuyết. Chiếc xe cam-nhông do tôi lái, khi chạy ngang cánh đồng có đầy mô đất, đã đâm vào một cậu bé đang ngồi trên xe trượt tuyết. Qua màn tuyết rơi, trong nháy mắt, tôi thoáng thấy khuôn mặt bé nhỏ và thoáng nghe tiếng thét kinh hoàng! Chiếc xe cam nhông cán lên cậu bé rồi chạy thêm một khoảng, trước khi ngừng hẳn lại. Tôi ngồi bất động khoảng 10 giây, trước khi mở giây an toàn và

tung cửa xe bước xuống. Tôi lội tuyết tiến đến cạnh cái xác bất động của cậu bé, đang nằm giữa đường. Cậu bé kêu lớn tiếng:

- Hai chân con! Hai chân con! Con không thể nào động đậy hai chân con!

Khi quỳ xuống cạnh cậu bé, tôi nhớ mình có hai ý nghĩ rất rõ ràng. Thứ nhất, bằng mọi giá, phải đưa cậu bé đi chỗ khác, nếu không, cả hai chúng tôi sẽ bị xe tung! Thứ hai, chắc chắn cậu bé sẽ chết, hoặc sẽ bị tàn tật suốt đời, vì xe tôi đã cán lên cậu bé! Nghĩ thế, nên tôi lựa lời thật âu yếm của người cha nói với con mình:

- Con à, hãy lắng nghe đây. Con sẽ thoát hiểm nguy. Nhưng trước hết, chúng ta phải rời khỏi nơi đây. Con thử dẫn người ra và tất cả sẽ êm xuôi!

Tôi không rõ mình đang thuyết phục ai: thuyết phục cậu bé hay thuyết phục chính tôi?

Cậu bé gật đầu đồng ý và ngoan ngoãn co dẫn thân thể thật mềm mại.. Những bông tuyết tiếp tục rơi trên mặt, trên người cậu bé. Tôi chăm chú nhìn đôi mắt xem cậu bé có bị "sốc" không. Nhưng không, đôi mắt thật trong sáng. Cậu bé trạc tuổi 12 hay 13. Trông cậu bé thật khô ngô và dũng cảm.

Còn đang chăm chú nhìn cậu bé thì tôi nghe tiếng động đằng sau lưng. Quay lại, tôi thấy một người đàn bà với khuôn mặt dần dụa nước mắt, vừa cực nhọc lội tuyết vừa kêu khóc:

- Chúa ơi! Con ơi!

Đây là khuôn mặt sầu khổ của người mẹ đối diện với cái chết gần kề của đứa con. Tôi giơ tay giúp bà bước đến gần. Bỗng một tiếng động nhẹ vang lên. Cả hai chúng tôi giật mình quay lại. Cậu bé đứng thẳng dậy, vừa xoa lưng vừa nói:

- Không sao hết Mẹ à! Con nghĩ là con khỏi đau rồi!

Khi cả ba chúng tôi vào nhà, tôi được biết cậu bé tên Matthêô và là con trai của một ông từ, tức là người lo phòng thánh và quét dọn nhà thờ. Cậu bé ngồi trên chiếc ghế nơi nhà bếp. Bỗng cậu bé bật lên khóc nức nở. Ngạc nhiên bà mẹ hỏi:

- Sao con khóc, Matthêô? Bộ con bị thương hả?

Matthêô trả lời với giọng run run:

- Không! Con không bị thương! Nhưng con đang nghĩ.. Con không hiểu tại sao con không bị xe cán chết???

Gương mặt cậu bé biểu lộ nét kinh hoàng. Matthêô lập lại:

- Đáng lý con bị cán chết rồi. Nhưng con không hiểu tại sao con lại không bị cán chết!

Tôi trả lời:

- Bởi vì con là kẻ may mắn nhất đời!

Nhưng bà mẹ điềm tĩnh nói:

- Phần tôi, tôi nghĩ đó là một phép lạ!

Tôi lái xe về nhà, như người mất hồn sau một tai nạn thập tử nhất sinh.

Tôi vào nhà và ngồi thừ ra hàng giờ. Bỗng tôi nhớ lại rằng, trước khi lấy xe lái đi tôi có ra tiệm tạp hóa trước nhà. Tuyết rơi dày đặc nên tiệm vắng teo, chỉ có người khách duy nhất là một phụ nữ cao tuổi. Bà đến để mua một tờ tuần san và một chậu hoa. Tôi để ý thấy bà không mang giày lười tuyết nhưng lại đi giày thể thao! Bà mỉm cười nói với tôi:

- Bên ngoài, trời thật đẹp ông ạ! Nhưng ông biết không, có những người lái xe thật nhanh khi trời có tuyết rơi!

Tôi nhủ thầm:

- Mấy bà già chuyên nói tầm phào!

Dầu lăm lăm như vậy nhưng tôi vẫn lịch sự tươi cười đáp lại bà. Thế rồi lúc ngồi lái xe, tôi bỗng nhớ lại lời bà già nói và đã giảm bớt một nửa tốc độ, chỉ mấy phút trước khi xe tôi cán lên cậu bé Matthêô!

Buổi sáng hôm ấy, khi hồi tưởng lại tai nạn đã xảy ra và việc thoát chết lạ lùng của cậu bé Matthêô, tôi tự nhủ:

- Làm sao để cảm ơn một người đã đi vào cuộc đời mình chỉ trong vòng 15 giây?

Còn đang nghĩ ngợi mông lung bỗng mắt tôi chạm phải tờ "Thời Báo" với bức họa Thiên Thần nơi trang bìa và tựa đề chữ lớn: **"Thời Đại Mới của các Thiên Thần"**.

Tò mò, tôi mở ra và đọc: Đang được bày bán "Sưu Tập hay nhất về cuộc gặp gỡ với các Thiên Thần: Một cuốn sách về các Thiên Thần". Bài báo viết: Tác giả Sophy Burnham nói rằng: "Các Thiên Thần đôi khi trá hình dưới dạng một người để truyền giao một sứ điệp. Như thế, kể cả người cứng tin và hay nghi ngờ nhất vẫn có thể tiếp nhận sứ điệp mà không mấy may bị xáo trộn" ..

Chứng từ của ông James Dodson, người Mỹ.

... Ông Isaia nói: "Nghe đây, hỡi nhà Đavít! Các ngươi làm phiền thiên hạ chưa đủ sao, mà còn muốn làm phiền cả THIÊN CHÚA nữa? Vì vậy, chính THIÊN CHÚA sẽ ban cho các ngươi một dấu: Này đây một Trinh Nữ mang thai, sinh hạ Con Trai và đặt tên là Emmanuel. Con Trẻ sẽ ăn sữa chua và mật ong cho tới khi biết bỏ cái xấu mà chọn cái tốt" (Isaia 7, 13-14).

("Reader's Digest", Dicember/1995, trang 141-144)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt